

www.galarna.si

K. A. Tucker: *in her Wake*

Prevod: Irma Kukovič

Copyright © 2015 by Kathleen Tucker

*Published by arrangement with Atria Books, a Division of
Simon & Schuster, Inc.*

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2017

Vse pravice pridržane.

*Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano
uprizorjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem,
javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega
dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku,
vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim
dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.*

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111-31

HEATH, Lorraine

Ujet ob njej / K. A. Tucker ; prevod Irma Kukovič. -

Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2017

Prevod dela: In her wake

ISBN 978-961-7015-43-0 (broš.)

COBISS.SI-ID 92384769

K. A. Tucker

Ujet ob njej

Prevod:
Irma Kukovič

Za Lio in Sadie.

Naj to nikoli ne bo vajina zgodba.

Uničil sem ji življenje in se ujel obnjo.

In zdaj se zavedam, da sem natanko tam, kjer mi je bilo namenjeno biti.

Poglavje 1

26. april 2008

»Še zadnja runda, pa greva.«

»Šališ se, kajne?« je prineslo Derekov globok glas nad enakomernim hrupom house glasbe. Prazno steklenico piva je dal fantu, ki je ravno prišel mimo, in jo zamenjal z dvema polnima. Eno je vrgel meni. »Saj je,« pogledal je zapestno uro, »šele *polnoč*. In porabili smo celo uro, da smo se pripeljali sem!«

Obrnil sem zamašek, izpil globok požirek sveže, hladne tekočine, ki je bila kot ledeno olajšanje po žgočem dnevu. Čeprav je v Michiganu meseca aprila temperatura zunaj komaj nad lediščem, je bilo tukaj, v notranjosti, zadušljivo vroče. »Opozoril sem te, da ne želim biti dolgo. Takoj zjutraj moram začeti študirati, ali pa bom pogorel.« Štirje izpiti v treh dneh. Tako ali tako bom pogorel. To je najverjetneje tudi vzrok, da Millersi danes tako hitro izgublajo. Zagotovo pa sem zdaj bolj sproščen, kot sem bil, ko sva prispela.

»Do jutri zjutraj boš doma. Do takrat ...« Bežno se je ozrl po bratrančevi dnevni sobi – nabito polni študentov in domačinov – in pogled se mu je ustavil na dveh blondinkah, ki sta bili videti, kot da še vedno obiskujeta srednjo šolo.

»Če ne bova kmalu odšla, bom odpisan, in to dobro veš.« Nobeno presenečenje ni bilo, da je Derek težil, da ostaneva. Še nikoli ni zamudil zabave. Po navadi ga moramo domov zmamiti s sodčkom piva. Toda sam sem pristal samo na to, da bomo gledali hokejsko tekmo – ne nazadnje igrajo v končnici Red Wingsi – in nekako se je obrnilo v *tole*. Če ne bi bil to moj zadnji petkov večer v Michiganu, bi že takoj odklonil. »Ali te ne skrbijo zaključni izpiti?«

Derek je skomignil z rameni, še enkrat naredil dolg požirek piva in se z očmi ustavil na rjavolaski, ki je bila stisnjena na kavču ob meni. Zdi se mi, da ji je bilo ime Michelle. Čedna in ljubka je in po naključju se je s stegnom tolikokrat podrgnila ob mojega, da sem vedel, da sem ji všeč. Vendar pa, čeprav je minilo že šest tednov, odkar me je obiskala Madison, in umiram od želje, da bi se dal dol, svojega dekleta ne bom prevaral. Še zlasti ne zaradi kratke afere.

Nisem se menil za Derekov neumni nasmešek. »Kje je Saša?«

Glavo je nagnil na levo. Sledil sem njegovemu namigu, kjer je najin prijatelj stal tik ob mišičastem

fantu v modri majici Rosomahov, njune ustnice so se premikale hitro in tesno. Če bi ugibal, bi rekel, da je njun pogovor tekel o tekmi najboljših ekip po koncu sezone in proti drugi Michiganski študentski nogometni ekipi – ki smo jo mi premagali – in zadeve so postajale nekoliko vroče. Prav nič dobrega ni prineslo niti to, da je nocoj Saša nosil majico z napisom 'Špartanci vladajo, Rosomahi se slinijo', saj je dobro vedel, da gremo v območje michiganske univerze.

»Odlično,« sem zamrmral in s kavča dvignil svojo meter in devetdeset centimetrov visoko postavo. Soba se je malo zavrtela in nekoliko me je zaneslo, ko sem se postavil na noge.

Spil sem več, kot sem v zadnjih štirih urah načrtoval, da bom.

Sranje.

Danes sem jaz voznik.

Mislím, da to pomeni, da bomo še kar nekaj časa tukaj. In najverjetneje si bom zajebal zaključne izpite.

Odtaval sem k Sašu, mu položil roke na ramena in dobro stisnil za primer, če bi ga moral potegniti nazaj. Saša ni ravno pritlikavec, saj je samo nekaj centimetrov nižji od mene, in hvala bogu tudi dobro grajen, za kar gre zahvala intenzivnim izvensezonskim treningom. Sam se bo znašel. To bi moral vedeti; kraval sva delala, odkar sva bila v plenicah.

»Je vse dobro tukaj?« Premeril sem fanta pred njim, Latinoameričana z olivno poltjo in zastrašujočim mrščenjem. Njegovega obraza ne poznam z igrišča. Potem pa, saj vsi nosimo čelade in ne tratim časa z ničimer drugim kot s številko, ki jo moram izločiti.

Saša si je šel s prsti skozi goste lase – ki so po barvi skoraj podobni mojim – in mi ni odgovoril, temveč oči še vedno upiral v drugega fanta. Že kdaj prej sem ga videl takšnega. Skoraj vedno se konča s pretepom.

»Saš? Drugi teden so zaključni izpiti,« ga opomnim. Že tako bodo težki in ne potrebujemo še otečenih oči in preklanih ustnic. Poleg tega pa se sam ne morem vpletati v pretep, ker si zdravim rame.

»Ja.« Beseda je zdrsnila s Saševega jezika in potem se je posmehnil. »Dobro sva. Izmenjala sva si samo nekaj koristnih nasvetov. Saj veš, osnove. Kot na primer, kako zabrišeš pofukano žogo svojemu lovilcu.«

Stopil sem mednju, da sem bil prepreka, ko se je drugi fant nagnil naprej.

Hvala bogu je Derekov bratranec Rich – tudi sam ogromen fant – ravno v tem trenutku stopil iz kuhinje. »Zmenita se zunaj. Nočem, da mi razbijata po hiši.«

Saša je dvignil roke in dlani obrnil navzven, kot bi se predal. »Nič ni za zunaj. Vse je dobro.« Richa je udaril po roki na prijateljski način in me odvedel stran. Vendar ne prej, preden se je obrnil in čez ramo pomežiknil Monobrvu.

Odkimavam, vendar se smehljam. »Kreten si. Veš to?« Potem ko si živel ob nekom osemnajst let, z njim delil hokejske ploščke, krvave nosove in skrivnosti, kako osvojiti dekle, lahko to izrečeš brez kakršnihkoli posledic.

Saša je brat, ki ga nikoli nisem imel.

Njegov samovšečni nasmešek še ni izginil. »Vem. In najverjetneje se moramo čim prej spokati od tod, ker sem jo temu tepcu dobro podkuril. Nedvomno me bo kmalu premlatil. *Jaz* bi me že usekal, če bi bil na njegovem mestu.«

»Oprosti, prijatelj. Še nekaj časa bomo tukaj. Malo sem pretiraval s pivom.« Sranje. Res si želim samo domov. Morda Rich pozna kako trezno deklo, ki bi jo Saš lahko osvojil. Mogoče ...

»Jaz bom vozil,« se je ponudil Saša.

»Resno? Si trezen?« To *bi* precej olajšalo stvari.

»Ja. Že vso zadnjo uro sem na vodi. Ker tudi mene skrbi zaradi zaključnih izpitov.«

Telo se mi je sprostilo od olajšanja.

»Pridi.« Sunkovito se je obrnil, se odpravil proti vratom in iztegnil roko. »Pojdimo.«

»Dobro.« Iz žepa sem potegnil ključke svojega terenca. Pravzaprav je očetov terenec. Med spomladanskimi počitnicami sva zamenjala avtomobile, zato da bom lahko v prtljažniku odpeljal svoje stvari, ko se bom čez poletje vrnil domov.

Vrgel sem jih Sašu.

Moral se je nagniti naprej, da jih je ujel, in stopiti kar nekaj korakov naprej, da je ujel ravnotežje in se vzravnal. »Si že pozabil, kako je treba metati?« je zamrmral z nasmeškom.

»Ostani na poletnih treningih!« Saša je prestavil v četrto prestavo, ko se je tiha, temna cesta priključila dolgemu odseku proti Lansingu in našemu stanovanju v bližini Michiganskega mestnega kampusa. Še vedno je jezen, ker bom do julija v Rochestru. Ko sem mu to povedal, se dva dni ni pogovarjal z mano.

Nikoli nisva imela druge možnosti, kot da sva ostala v Lansingu, saj so bili treningi čez vse poletje. Toda potem sem si med zadnjo posezonsko igro pretrgal mišico rotatorne manšete in moral sem na operacijo, da bi se zacelila med spomladanskimi počitnicami, zato sem za nekaj časa nesposoben igrati. Morda za vedno.

Po tihem sem bil vesel, da bom nekaj časa doma. Še bolj sem bil vesel, da mi ne bo treba vleči obteženih sani po hribu navzgor in vsak dan ob šestih zjutraj teči na sto metrov. Čeprav sem dober igralec – in res sem dober, saj mi sicer nikoli ne bi uspelo priti v ekipo, kot so Špartanci – nikoli nisem imel goreče želje, da bi šel kam dlje od univerzitetne lige.

Še nikoli pa s Sašem nisva bila ločena več kot teden dni.

»Ne ... Madison bi me ubila, če bi si zdaj premislil.« Omotično glavo sem naslonil nazaj na vzglavnik in zatisnil oči. Takoj zdaj bi lahko zaspal. Morda bom nocoj vseeno lahko prespal vsaj pol noči.

»Lahko bi te prišla obiskat,« je zagodrnjal Saša.

Z zadnjega sedeža se je zaslišal Derekov glasni smeh. »Si res želiš poslušati, kako Cole obdeluje tvojo malo sestrico v sobi poleg tvoje?«

»Zapri gobec, Maynard.« Priprl sem oko in videl, da so Saševi členki pobledele na volanu. Trajalo je skoraj leto dni, da se je Saša sprijaznil s tem, da se dobivam z njegovo sestro. Štiri leta pozneje je še vedno zadržan, ko pogovor nanese na njegovo sestro in to, da jo bom položil.

»Samo za nekaj mesecev, bratec. Vrnil se bom v stanovanje, še preden me boš pogrešal,« sem rekel in skušal umiriti Saševo jezo.

»No, vsaj jaz sem srečen kot pujssek v dreku, ker boš izginil,« je oznanil Derek. Ko sem o svoji odločitvi povedal fantom, je Derek nemudoma segel po priložnosti, da bi se preselil v mojo sobo. S starši živi v majhni hiši na obrobju Lansinga, in čeprav sta oba prijazna, nisem mogel oporekati temu, da si želi malo zasebnosti.

Dereka sem poznal skoraj tako dolgo kot Saša. Njegova družina je živela pri starih starših, samo

tri hiše naprej od naše, v letih, ko je Derekov oče skušal obdržati službo v naglo propadajoči industriji informacijske tehnologije. Očitno jim je šla moja mama izreč dobrodošlico – z jabolčno pito v rokah in menoj, ko sem se oklepal njene noge – in Derek nas je pozdravil v obleki z vijoličastimi pikami. Po svoji izbiri. Ne spomnim se, toda prepričan sem, da sva ga s Sašem dolga leta dražila zaradi tega. Nekoliko me preseneča, da je ostal z nama v stiku tudi po tem, ko so se preselili v Lansing.

Zahehetal sem se. »Imej jo. Samo glej, da boš pustil čisto za seboj.«

»Si prepričan, da se s tem strinjaš, Cole?« se je zasmel Saša. »Videl si, kakšne pobira.«

»Hej, vidva ...« Derekov opozorilni glas je samo še spodbodel Saša.

»Kako je bilo ime zadnji? Tia? Ria?«

»Sia.«

»Sia,« je ponovil Saša. »To dekle je bilo ...«

Hej, ime mi je Tara. Reševalka sem. Me lahko slišite? Udeleženi ste bili v prometni nesreči. Pomagali vam bomo.

Hej, ime mi je Tara. Reševalka sem. Me lahko slišite? Udeleženi ste bili v prometni nesreči. Pomagali vam bomo.

»Hej, ime mi je Tara. Reševalka ...«

»Kaj?« Ena sama beseda me je popraskala po grlu. Odprl sem oči v temno nebo, ki je lebdelo nad menoj in po mojem telesu enakomerno odsevalo rdečo in modro svetlobo. Zavijanje siren, ki so se približevale in oddaljevale, je prebadalo moja ušesa.

Tako veliko siren.

Ženska se je nagnila nadme. S pogledom je ujela moje oči in mi z mirnim glasom rekla: »Hej, jaz sem Tara. Reševalka sem. Udeleženi ste bili v nesreči. Vse bo dobro. Mi lahko poveste svoje ime?«

Trudil sem se, da bi razumel njene besede. »Cole.« Bolelo me je, ko sem pogoltnil slino.

Nekdo drug je pokleknil ob meni. Skušal sem obrniti glavo, da bi videl, kdo je, da bi ugotovil, kaj se dogaja.

Vendar glave nisem mogel premakniti.

»Samo pri miru bodite, Cole,« je rekla Tara, ko je nekaj zategnilo mojo čeljust. Šele takrat sem čutil trdo opornico, ki je bila zapeta okoli mojega vratu.

»Kaj se je zgodilo?«

»Udeleženi ste bili v prometni nesreči, vendar naj vas ne skrbi. Prav kmalu vas bomo prepeljali v bolnišnico.« Ušesa prebadajoča sirena reševalnega avtomobila se je nenadoma ugasnila za mano, ko so zacvilile zavore.

»Kako hudo je?« Poleg bolečine v vratu ne čutim skoraj ničesar drugega.

»Iz previdnosti moramo najprej mobilizirati vaš vrat,« je pojasnila, ne da bi odgovorila na vprašanje, medtem ko je druga oseba zategnila trak čez moje čelo.

Automobil.

Jaz sem bil v njem.

Kdo je bil v ...

Saša.

Derek.

»Kje sta?« Z očmi sem švigal najprej v levo in potem v desno stran, vendar nisem ničesar videl. »Kje sta moja prijatelja?«

»Za vse skrbijo, Cole. Ali veste, kateri mesec je?«

Prihodnji teden imam zaključne izpite. Da. Vrniti se moram na zaključne izpite. »April.«

»Dobro. Kdo je predsednik naše države, Cole?«

»Bush.«

»In koliko ste stari, Cole?«

Kar naprej je uporabljala moje ime. Zakaj to počne? »Dvajset. Decembra bom enaindvajset.«

Drugi reševalec je končal zapenjanje traku. Roke, za katere se nisem zavedal, da držijo mojo glavo, so izginile, ko se mi je Tara žalostno nasmehnila. »Ali se spomnite, kje ste bili nocoj?«

»Na zabavi. V Richevi hiši.« Ustavil sem se. »Kje je Derek? Saša?«

»Tukaj je več reševalcev. Za vse je poskrbljeno.« Zaklicala je nekemu, ki ga nisem videl: »Ali ga lahko odpeljemo od tod?«

Z zadirčnim odgovorom 'da' so me premaknili. Tihi glasovi in utripajoče luči reševalnega vozila so me obkrožali z vseh strani. Preiskoval sem s široko razprtimi očmi – edini del mojega telesa, ki se je lahko premikal, razen ust – da bi ujel delček nečesa. Česarkoli. Toda trakovi so me tesno prikovali na mesto.

»Moja prijatelja bodo pripeljali v isto bolnišnico, kajne?«

»Dobila bosta najboljšo možno oskrbo,« je rekla Tara in splezala zadaj. Spet nisem dobil pravega odgovora na svoje vprašanje.

Ravno ko so se zaprla vrata reševalnega vozila, se je po radiu policijskega avtomobila, ki je stal v bližini, slišal hreščoč glas.

Vse, kar sem ujel, preden so zaprli vrata, je bilo: »D. O. A.¹«

1 D. O. A. – dead on arrival – mrtev ob prihodu (v bolnišnico) (op. prev.).

Poglavje 2

Rjavi madeži na stropnih ploščah.

To je prva stvar, ki jo zagledam.

Obraz moje matere z rokami, sklenjenimi in pritisnjenimi ob ustnice kot v molitvi, je druga.

»Cole, dragi?« Njene sivo modre oči so se nekoliko priprle, ko se je zravnila na stolu in so ji svetli lasje obkrožili obraz. Že več let je nisem videl, da bi v javnosti nosila spuščene.

Skušal sem odpomežikniti meglico pred očmi in pregledoval okolico. Bele stene, svetlo modre zavese. Preproste bele flanelaste rjuhe s tankimi modrimi črtami. Aparati ... v bolnišnični sobi sem; to je bilo očitno. Le da se ne spomnim, kako sem prišel sem.

Vem pa, da sem poln bolečin. Me je kdo udaril v prsni koš? Ob vsakem vdihu sem si zaželel, da naslednjega ne bi naredil. Rahel nagib glave v desno mi je skozi celo desno stran telesa poslal valove neznosne bolečine. Zagotovo ima kaj opraviti s pestovalnico, ki je držala mojo roko popolnoma pri miru.

»Carter, buden je!« je zaklicala moja mama, ko so hladni prsti objeli moje.

Po bolnišničnih tleh so se zaslišali koraki, izza zavese se je pojavil oče v stari majici z napisom Stanford Law, ki je bila pomečkana in spredaj popackana s kavnimi madeži.

Vijoličasti podočnjaki so mi dali vedeti, da že nekaj časa nista spala.

»Kaj se je zgodilo?« Moje grlo je bilo preveč suho, da bi lahko govoril. Začel sem kašljati in se zdrzil zaradi bolečine v rami. Še to, da sem se zdrzil, je bolelo.

»Počasi, Cole. Potrebuješ vodo.« Mama mi je pred ustnice podržala skodelico. »Zaenkrat samo kratke požirke.«

Oče ni izgubljal časa, segel je naprej in pritisnil na rdeči gumb na posteljnem okvirju. »Zdravniki ti bodo dali nekaj proti bolečinam.«

Večkrat sem kratko vdihnil in spet poskušal govoriti. »Kaj se je zgodilo?«

Izmenjala sta si poglede in potem je očetu Adamovo jabolko krepko poskočilo, ko je pogoltnil slino. »Imel si prometno nesrečo.«

»Točno.« Zdaj sem se spomnil reševalcev. To mi je kar naprej govorila. *Udeleženi ste bili v prometni nesreči. Pomagali vam bomo.* Počasi sem lahko sestavljal koščke. Zabava, vožnja domov ...

»Vse bo v redu s teboj, Cole.« Mama mi je stisnila prste. »Nekaj odrgnin in polomljenih kosti. Vendar bo s teboj vse dobro. Samo nekaj dni boš tukaj in lahko

te bova odpeljala domov.« Potem je šepetaje ponovila: »Vse bo dobro s teboj.« Ne vem, ali je prepričevala sebe ali mene, še zlasti ko so se ji v očeh nabrале solze.

Ob bolečini sem stisnil zobe, ko sem glavo obrnil levo in zagledal prazno posteljo. »Kje je Saša? Morali bi naju dati skupaj.« Nazadnje, ko sem bil v bolnišnici, sem bil star enajst let. S Sašem sva se odločila, da bova tekmovala s svojima BMX kolesoma po razriti cesti v soseski. Končala sva skupaj v sobi, oba v mavcu. Pravzaprav nikoli nisva ničesar počela vsak zase.

Sestra v barvitih oblačilih se je prerinila skozi vrata in stopila okoli postelje. »Kako je z našim pacientom?« je vprašala in se osredotočila na stojalo ob moji postelji, preverila nešteto vrečk in snemala ter na novo pretikalala kapalno infuzijo.

»Močne bolečine ima,« je kratko odgovorila mama namesto mene, ko je vstopil majhen plešast moški s stetoskopom okoli vratu. S konca postelje je dvignil tablo s temperaturnim listom. »Živijo. Jaz sem doktor Stoult. In vi ste Cole Reynolds ... star dvajset let ... avtomobilska nesreča.« Dvignil je list, da bi prebral poročilo in se spoznal z mano. »Kako se počutite, Cole?«

»Kot kup dreka.«

Po navadi bi se mama vmešala. Zdaj pa me je še vedno držala za roko, kot bi se jo bala izpustiti.

»In to iz dobrega razloga. Zračna blazina vam je zlomila tri rebra in povzročila močne odrgnine